Ч. 17 Неділя 22 січня (3 лютого) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люди Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї.
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Краєві низші школи рільничі.

Виділ краєвий предложив тепер соймови справозданє о низших школах рільничих в Городенці, Ягольници, Кобірницях і о школї управи і виправи льну та конопель в Городку і о заснованю нових низших шкіл рільничих. Передовсїм вказує Виділ краєвий в своїм справозданю на напрям, який надав школам рільничим.

В школї рільничій в Городенці напрям той стремить до вообразованя здібних і фахових помічників більших господарств рільних а в школах в Ягольници і Кобірницях до образованя самостійних селяньских господарів.

Виділ краєвий каже, що школи ті відповідають чим раз лїпше визначеній їм повисше цїли. Школа городеньска поступає собі так само тою дорогою, на котрій з'єднала вже собі признанє Сойму.

Після погляду Виділу краєвого школи рільничі в Ягольници і Кобірницях розвивають ся не лиш постійно і очевидно з пожитком для науки і ширеня відомостий рільничих, але до здїйстненя своєї цїли зближають ся з кождим роком що раз більше через то, що в школах тих учать ся майже виключно сини селян-господарів. Та зміна на лїпше датує ся від того часу, від коли в оповіщуваню відкритя курсів і приймання нових учеників заповідає ся, що первеньство мають сини селян і від коли Виділ краєвий перестав жадати від кандидатів сьвідоцтва убожества. Задля того есть тим більша імовірвість, що ученики, котрі скінчать ті школи, коли вернуть до батьківских нив, на котрих будуть вести поступове господарство, утворять ряди селян-рільників, господарюючих що раз лїпше, а розширяючи відомости рільничі у власнім селі, будуть тим способом здобувати признанє для тих шкіл, з котрих самі вийшли, будуть ширити в спосіб найпрактичнїйший замилуванє до відомостий рільничих і до посиланя дїтий селяньских до шкіл рільничих. Батьки їх, селяни рільники інтересують ся також школами рільничими дуже, а звістні суть факти, в котрих батьки самі до тих шкіл приїзджали, щоби бути на іспитах кінцевих.

Виділ краєвий з приятностию константує, що до успішного розвою тих низших шкіл рільничих причиняють ся в значній мірі їх кураториї, а особливо ті обивателї, що з причини місцевих відносин можуть присьвятити школї більше часу, як предсїдатель кураториї в Городенці бар. Яков Ромашкан, предсїдатель кураториї в Кобірницях псс. Герман Чеч і член кураториї ягольницкої Адам Ноель, за що їм Виділ краєвий в справозданю висказує признанє.

Надзір над тими школами під взглядом дидактичним і педаґоґічним спочиває в руках фахового урядника для справ рільничих, проф. Струсевича, котрий відбував кілька разів з припорученя Виділу краєвого інспекциї шкіл, а при тій нагоді уділяв учителям цїнних а на довголїтнім досьвідї опертих указок дидактичних. Наконець у всїх важнїйших справах, відносячих ся до тих шкіл, засягав Виділ краєвий за кождий раз гадки краєвої комісиї рільничої, а взглядно еї постійної секциї з правдивим для справи хісном.

Сойм краєвий.

(15-те засїданє з дня 1. лютого 1895.)

Приступаючи до порядку дневного, передала Палата в першім читаню справозданя Виділу краєвого: в справі субвенциї краєвої на будову зелїзниць льокальних у всхідній Галичинї (подільских) комісиї зелїзничій, а о низших школах рільничих в Городенці, Ягольници і Кобірницях та Городку — комісиї господарства краєвого. — Справозданє о краєвій середній школї господарства лїсного у Львові, принято до відомости.

Комисия господарства краєвого здаючи справу о справозданю Виділу краєвого з чинностий відносячих ся до піднесеня годівлї худоби в Галичинї, вносила: 1) Справозданє Виділу краєвого з чинностий в справі піднесеня годівлї худоби в Галичинї приймає ся до відомости; — 2) Сойм отвирає Виділови краєвому кредит на 1895 р. до висоти 4.000 зр. на покритє коштів комісий ліценцыюнуючих; — 3) Сойм поручає Виділови краєвому, щоби він завів переговори з правительством в справі покритя з фондів державних половини коштів, сполучених з виконанєм закона з дня 20 липня 1892. — Внесеня ухвалено.

Петициї громад Баличі подорожні і зарічні, пов. жидачівского о внайдане для них дозволу побирати сировицю з жерел в Тури великій, передано правительству до увзгляднення.

Петицию громади Старебистре, пов. новоторгского о субвенцию на закупно худоби відступлено Виділови краєвому, щоби перобив в тій справі відповідні кроки. Пос. Струшке-

17)

РОЗБИШАКИ НА РІЦІ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

Оба мужчини глянули борзо в ту сторону, в котру показав коновод, і побачили, що до них іде якийсь чоловік в темнім плащи. — То був капітан, котрий ані словом не обізвав ся до тамтого другого, навіть і не глянув на него, лиш взяв Блякфута попід руку і повів з собою трохи дальше. Аж коли там оглянув ся доокола і побачив, що нїхто его не підслухує, відозвав ся тихо до него:

— Ґеорґіна уперла ся, щоби местица виcлати на беріг — нехай же Болївар перевезе его на той бік, коли она того зажадає.... але щоби він вже більше не станув ногою на земли.... розумієш мене?

— Той местиц? — спитав Блякфут здивований.

Капітан кивнув лиш на то головою а відтак говорив дальше:

— В отсїм листї має Сандер написане, що має робити.... все проче також вже знаєш.

— А той чертів Біль, як він пише, аж коли може він сюди приїхати? — спитав лодкар.

— Кождого дня — відповів Келї — після его обчисленя повинен би був вже вчера станути в Гелєнї.... ви чей ще знаете его знаки?

— Знаю.... він їде завсїгди попри остров і стріляє, коли вчинить ся саме коло снаґів.... лодку пускає відтак понизше до берега.

— Добре.... а мого коня вже перевезли вчера вечером на той бік і попасли?

— Ну, розуміє ся — відповів старий — буде добре бічи, бо відпочив собі через два дни. Але що зробити з тою дївчиною там?

— Тоту.... віддам муринови в опіку — замуркотів капітан — завтра рано я сам ему скажу, що і як має робити; а тепер добраніч, лягайте та виспіть ся трохи.... а майте око на отсего хлопака....

— На Джона?

— Ага.... нехай без присяги не відходить з острова.

— На него можна спустити ся, він вірний — сказав Блякфут.

— Тим лїпше для него — відповів на то капітан, і зараз по тім щез знову в дверох.

Їзда обох посланників.

Сонце стояло вже в півтора хлопа високо, коли двох людий їхало на красних, сильних конях тою майже не проходимою долиною, що тягне ся милями далеко по обох боках ріки Місісіпі і по найбільшій части стоїть під водою. О якій стежцї не було й гадки, навіть на нїякій деревинї, на нїякім корчи не було й слїду, що тут вже колись порала ся пильна рука людска. Лиш троща і хащі удавали ся тут яко тако, о скілько на то дозваляла густа тїнь дерев, повних листя; та й повійковаті ростини любували собі в сїй сторонї. Лиш місцями добувало ся сонце крізь ту плетїнку з галузя і листя, а де оно дїйстно добуло ся, там певно приґравали цїлі рої москітів в теплім сьвітлї, розганяючи вогкий, нічвий сумерк. Скрізь на земли сторчало ломаче, а лиш на немногих місцях, які ще око могло розпізнати, дозваляло листє, котрого тут нїякий вітер не розвівав, добувати ся з під него деяким стеблам травички до сьвітла.

Але їздцї, видко, увикли були до сеї пустари. Не розглядали ся анї на лїво, анї на право по окружаючій їх пустини, лиш дивили ся просто до землї перед копита своїх коний, щоби помагати їм із свого висшого становища вишукувати найлїпшу, значить ся найменше злу дорогу.

Але о скілько найстарший і найдужчий з них годив ся до цїлого свого окруженя, о стілько другий, молодший, відбивав від него. Хто би не був близше познакомлений з обставинами, був би мусїв таки на правду дивувати ся, коли б побачив був чипурного, високого росту і стрійно убраного молодця, на пишнім і з доброї раси кони, в місци, де на погляд кождого розумного чоловіка міг би заблукати

вич пояснив, що в повіті новоторгскім, при виконуваню закона о нищеню недуги легких у рогатої худоби, убито 1500 штук худоби і длятого оправдана петиция згаданої громади, а Видїл краєвий буде міг вєднати у правительства унормоване подібних справ.

При полагодженю справоздания о школї рільничій в Чернихові — принято внесеня комісиї, щоби Видїл краєвий постарав ся для школи о підручники для відділу наук практичних і поробив кроки що до утвореня ставів на риби.

Місточку Соколову, пов. коломийского, позволено побирати оплату громадску від напитків спіритусових черев пять лїт.

Петициї: місточка Мриголода о утворене там суду повітового,—і Радиаповітової в Яворові, чи би не можна признати шпиталь в Краківци публичним — відослано Видїлови краєвому до урядования.

При полагодженю петициї кількох видїлів повітових що до зміни постанов о вимірі належитостий за перенесене власности — ухвалено резолюцию до правительства, щоби чим скорше перевело в дорозї конституцийній зміну виміру належитостий.

Над петициєю мазурских кольеністів на розпарцельованих добрах табулярних Голосків і Молодилів о утвореню окремої громади Добра Воля — перейшов Сойм до порядку дневного.

Петицию громади Карлова, пов. снятиньского в справі видїленя деяких парцель з громади катастральної Усте а прилучене єї до Карлова — відослано Видїлови краєвому до полагодженя.

Петицию громади Ольшини, пов. горлицкого, о утворене окремого приходу або експозитури, — передано правительству до увзглядненя.

Петицию громади Стецева, пов. снятиньского, в справі дозволу на управу тютюну — передано правительству до увзглядненя, а заразом до рівномірного трактованя в таких справах обшарів двірских і громад.

Петицию Товариства взаїмної помочи дяків епархії львівскої о поправу їх материяльного биту при помочи зміни §. 12 закона конкуренцийного з 15 серпня 1866 полагоджено в той спосіб, що поручено Видїлови краєвому порозумітись з гр. кат. Ординариятами і здати з того справу на найблизшій сесиї.

Пос. Ів. Стадницкий поставив пильне внесене о підпомогу в квоті 3000 зр. для сільского населеня пов. ропчицкого, потерпівшого від градів і повений. — Внескодавець мотивував пильність свого внесеня, а Сойм ухвалив відослати внесене до комісиї буджетової.

Під конець засїданя відчитано ще три внесеня, а то: пос. Пашковского о зміну т. зв. реверсів демоляцийних і приписів будівельних в районах кріпостних; — пос. Мидовича о будову шляху зелїзничого Тарнів-Ясло-Бардіїв; — пос. Михальского о узгляднене львівских оферентів при роздаваню достави мяса для львівского ґарнізону; — та інтерпеляциї: ґр. Зд. Тарновского, длячого правительство не полагодило торік ухваленої резолюциї що-до зниженя належитости за доручене вироків судових, — пос. Поточка, длячого староства при виконуваню закона о ловецтві допускають ся надужить в некористь громад і селян.

Слїдуюче засїдане назначено відтак на понедїлок.

Перегляд політичний.

На вчерашнім засїданю ческого сойму мотивував пос. Ріґер своє внесене в справі реформи виборчої і притім боронив т. зв. пунктаций угодових, заявляючи однакож, що они належать вже до минувшости. Бесїдник докоряв Молодочехам, що они розвалили поставлену вже будову, а самі не поставили нїчого. Дальше боронив ся він проти закиду Нїмців, будьто би він не додержав слова. Мусимо вернути до угоди — говорив Ріґер — а порозуміне з Нїмцями єсть конечне, бо оно єсть потребою державп і краю, та відповідає бажаням Монарха. Бесїдник заявив ся відтак против загального права голосованя, доказуючи, що інтересів народу не можна складати в руки робітників.

Комісия для реформи виборчої в долїшноавстрийскім соймі відбула вчера засїдане, на котрім був також намістник Кільмансеґґ і ухвалила збільшити число послів о шість, з котрих двох припало би на Відень, а один на більшу посїлість. Ухвалено також завести в куриї громад сільских безпосередні вибори і щоби кожда громада становила для себе місце виборче. Намістник заявив, що ті постанови не будуть перешкодою для одержаня санкциї монаршої.

Berl. Tageblatt подає причину тої промови царя до депутаций, в котрій цар зазначив, що буде стояти кріпко при самодержавию, як і єго предки. Ото — каже згадана ґазета після своєї інформациї з Петербурга — межи депутациями була також і депутация земства тверскої ґубернії, звістного здавен давна із свого лїбералїзму; депутация та просила царя, щоби він усунув „посередників“ межи собою а народом, бо инакше цар свого народу, а нарід царя не будуть могли нїколи пізнати. На то відповів цар звістною вже промовою.

О обсаді амбасадора у Відни не чувати вже нїчого; цар не рішив ся ще в сїй справі. Кажуть однакож, що правительство росийске запитувало австрийского амбасадора в Петербурзї, чи у Відни згодили би ся на Нелидова, дотеперішного амбасадора в Константинополи. Амбасадор мав відповісти, що у Відни не хотять мати Нелидова амбасадором росийским.

Коли можна повірити найновійшим вістям з поля хіньско-японьскої війни, то Хінцї потерпіли знову тяжку побіду, бо вже другий важний і сильно укріплений порт, Веі-га-веі, дістав ся в руки японьскої армії. Після одної вісти забрали Японцї три форти сеї кріпости і станули під нею з великою силою; після другої взяли они дня 31 січня таки цїлу кріпость, при чім Хінцї стратили більше як 2000 людий.

Новинки.

Львів дня 2 лютого 1895.

— **З „Просьвіти“**. На звичайнім засїданю головного видїлу товариства „Просьвіта“ дня 12 січня с. р. під проводом заступника голови сов. Ол. Барвіньского полагоджено отсї важнїйші справи: 1. Рішено висилати новим членам „Кобзаря“ часть І., яко книжочку за місяць січень і лютий 1895 р. замість календаря на рік 1895, вичерпаного уже зовсїм. — 2. Порішено помістити в книжочції за місяць мерт популярну працю Едмунда

ся хиба лиш якийсь мисливий, що вибрав ся на медведів.

Він був високий, майже сухірлявий і убраний в легонькім ясно-брунатнім фраку, наймоднїйшого крою тодїшної париской моди, в білій шовковій камизельці, в широко кратчастих пантальонах, а на шиї мав брунатну, шовкову краватку. А щоби не оббризкати собі долиною пантальонів, обвязав їх на спосіб полїшуків широким кусνем ясно-червоної флянелї, що заслонювала їх аж повисше колїн, а заразом і закривала ноги. Голову вкривав мягонький, чорний, повстяний капелюх, а з під него спливало кучерами густе і буйне та мягке як шовк біляве волосе. Задля єго щирих, синих очий, можна би єго було таки на праву уважати за хорошу перебрану дївчину, як би не той мох, що засїяв ся був на горішній єго губі. Але ще нїколи не било ся в людскій груди більше диявольске серце, як в груди сего молодця, що як та гадина, завдяки своїй гладкій поверховности, вкрадав ся, не до домів, але таки до серця тих, котрих хотїв знищити, а з недолї котрих відтак тїшив ся.

На острові представив ся він яко Едвард Сандер і своєю штукою удавання та диявольскою злобою, приспорив був ватазї вже чи мало користий. О давнїйшім житю того дурисьвіта, не знав нїхто нїчого, а що найбільша часть товариства, до котрого він тепер належав, не мала так само нїякої причини величати ся своєю минувшостию, то й єго нїхто о то не розпитував. Він лиш коротко казав, що єсть сином джорджійского плянтатора і тим вдоволив вповні своє окружене.

Але що він був завсїгди скритий, то й єго товариші, кілька разів він перебував короткий час між ними на острові, держали ся від него здалека. Він не приставав з нїким з них, жив лиш в дружбі з капітаном і єго жінкою, а то, що правда, далось вже тим легко пояснити, що він був більше образований, як спільники єго злочинів.

Одніськеньким із них всїх, з котрим він ще любив собі побалакати та з котрим він приставав, був Бляикфут, той, що тепер з ним їхав, а котрий розбої уважав за своє занятє і нераз говорив, що они стали ся у него такою пристрастию, як у мисливого польоване на медведів. При тім же був Бляикфут свому проводиреви і капітанови зовсїм преданий і вірний, а супротив товаришів бодай щирий. А Сандера полюбив він був особливо длятого, бо той удавав, що він так само щирий для него. По правдї же єму й при голові не було познакомити єго зі справами, котрих він з конечної потреби не мусїв знати.

Бляикфут перебрав ся був за полїшука, мав рушницю і боінайф, та удавав поселенця, що лишень що недавно осїв був над самим берегом ріки Місісіпі, а тепер мав би велику охоту, вложити часть свого майна в якусь користну спекуляцию. Найблизшою метою для обох була тепер Гелена, куди Сандер дістав своє окреме, розуміє ся, тайне поучене.

— Лихо би взяло таку їзду — перервав він наконець мовчанку, яка була доси задля того, що треба було з причини нерівного ґрунту добре дивити ся під ноги — можна і ноги поломити і вязи скрутити, а болото бризкає на кождім кроцї аж на голову. Але що мене якась мара звела на сю дорогу; то-ж то буду красно виглядати, коли приїдемо до Гелени. Де-ж тота проклята дорога? А може ми серед сеї гущавини вже давно через ню переїхали, а тепер їдемо на захід, десь в якісь красні сторони, котрих доси ще нїхто не відкрив?

— Не бійте ся — засьміяв ся пільот серед сего моря лїсів — дорога до Гелени єсть ще може на милю дальше звідси. — Зважте лиш то, чоловіче, що ми на такій дорозї мусїли їхати крок за кроком та ще й нераз далеко обїздити, щоби лиш обминути ті озера та хащі, через котрі годї було навпростець перебрати ся. Будьте раді, що ґрунт під ногами стає тепер трохи лїпший. Найгіршу біду ми вже перебули а тепер можемо бодай їхати попри себе та побалакати з собою бодай якесь розумне слово.

Але для Сандера була то, видко, не велика потїха, бо він моркнув собі щось гнївливо й незрозуміло під носом, але відтак потиснув коня і прискочив ним до свого товариша з боку, котрий нїби з усьміхом, нїби з глумом споглядав на него.

— Але ж бо ви красно виглядаєте — сказав він і вискалив широко зуби — як який пструг, або як правдиве циґаро Куба. — Та й добре-ж вам так, чому не було послухати моєї ради і не перевісити дерги.

— Щоби відтак через цїлий тиждень не обібрати ся з того волося, може не правда?... Нї, сухе болото дасть ся лїпше обчистити — відповів Сандер. — Але лихо нехай возьме таку їзду.... от розкажіть менї лїпше дещо докладнїйше про той пароход. Отже ми маємо єго всї разом купити?

— Та так, та-ж я вам вже то раз говорив. То найлїпша гадка, яка коли небудь прийшла Кельому до голови. Ей, то ж то би була гарна штука, коли-б так наші сусїди колись нас знюхали, а тут нараз побачили, як цїле гнїздо свиснуло їм парою попід сам ніс. За таку штуку годї би й золотом заплатити.

— Певно, що годї би — відповів єго товариш, — бо то розходилось би о наше горло; і при помочи парохода можна би ще якось ра-

Янковского „Сад при хатї“ (з рисунками) в перекладї учителя Конст. Редчука. — 3. Порішено приняти в заміну взглядно закупити до архиву і до музея товариства старий „Ирмологіон“ і деякі річи з краєвої вистави. З подякою принято від проф. Вол. Шухевича гарну збірку писанок і модель хати з обійстєм в дарі для музея. — 4. Поручено комітетови з рамени видїлу для закупна дому „Просьвіти“ приступити до трактованя о купно дому пп. К. і Е Леваковских. (Як звістно нашим читателям, дім сей „Просьвіта“ вже набула на власність). — 5. Упрошено д-ра К. Левицкого на відпоручника на загальні збори філії „Просьвіти“ в Золочеві дня 31 січня. — 6. Принято до відомости заяву п. Паньківского, що порядкованє бібліотеки „Просьвіти“, ревно ведене п. Ант. Березиньским, поступає скоро на перед. Єсть отже надія, що бібліотека буде небавом отворена для ужитку членів, іменно, коли для неї в новім домі знайде ся догідне поміщеннє. — 7. Принято до відомости справозданє з дїяльности філії „Просьвіти“ в Коломиї. — 8. Зі справ касових занотувати годить ся даток „Просьвіти“ — скромний вправдї, але удїлений по змозї — на коляду для школи імени Маркіяна Шашкевича у Львові. — 9. На просьбу „Самообразовательного кружка“ в семинариї духовній в Загребі (Аґрамі) рішено вислати ему деякі книжки „Просьвіти“ в дарі. — 10. Принято до товариства 40 нових членів.

— **Руский театр** пробуває тепер в Дрогобичи. По причинї від давна замовленого Руским Касином вечерка з танцями в сали ґімнастичній на 5 лютого с. є. ві второк, представленє відбуде ся в понедїлок 4-го, а відограна буде оперетка Міллекера „Ґаспароне“ в 3 актах; відтак 7-го в четвер „Трійка“ фантастичний водевіль зі сьпівами в 7 відслонах з прольоґом Нестроя; 9-го в суботу „Мікадо“ оперета Сулівана в 2 актах; 10-го в недїлю „Запорожець за Дунаєм“ опера Артимовского в 3 актах, а закінчать „Вечерницї“ дїло музичне на мужескі, женьскі і мішані хори М. Піщиньского; 12-го ві второк „Барон циганьский“ оперета Стравса в 3 актах; 14-го в четвер „Мужичка“ преміована драма зі сьпівами в 4 актах; 16-го в суботу „Галька“ мельодрама в 4 актах з музикою С. Монюшка; 17-го в недїлю „Зі ступня на ступінь“ образ з житя великоміского зі сьпівами і танцями в 5 відслонах; 19-го ві второк по раз перший „Утоплена“ опера Лисенка в 4 актах. — По тих представленях театр перейде до Самбора.

— **Нова читальня.** В недїлю дня 27 січня с. р. відбуло ся Солотвинї повіта богородчаньского отворенє читальнї „Просьвіти“ і заложенє шпихлїря. Насамперед відправлено в церкві парастас за бл. п. Ом. Огоновского. Відтак зібрали ся громадяни і гостї в сали шкільній і там відбуло ся отворенє читальнї та заложенє шпихлїря. До читальнї вписало ся 40 членів, а до шпихлїря на разї 15 членів з зсипкою 6 кірців збіжа. Також має ся дня 7 лютого с. р. отворити крамниця. — *Георгій Кобзей*, голова читальнї.

— **Ухвала з недавних часів:** Доносять нам з Підяркова коло Бібрки: В книжцї ухвал Ради громадскої з дня 26 цьвітня 1868 находимо слїдуючу ухвалу: „На внесок о картах і розпустах по шинках, ухвалила зібрана Рада, що коли кого місцева полїция придибле на горячім учинку, той буде караний по перший раз 5 лїсками кари тїлесної, по другім разї дїстане 10 київ і заплатить 1 зр. готівкою, а коли-би то дїяло ся в домі господаря, то накладає ся на него кара грошева від 5 до 10 зр. на користь каси громадскої. Така сама кара накладає ся на тих, котрі підчас богослуженя в недїлю і сьвята по шинках пересиджують.

— **Страшнє нещастє на мори.** Ми вже в телеграмах донесли, яке нещастє стало ся на північнім мори. Корабель „Ельба“ затонув ся з цїлою прислугою і з всіми подорожними, між котрими, як показують викази подорожних, було дуже богато галицких і словацких еміґрантів з північної Угорщини. Катастрофа наступила дня 30 січня о $5^1/_2$ год. рано коло морскої лїхтарнї Гок, правдоподібно з вини анґлїйского парівця „Кратбі“, котрий віз вуглє і вдарив на „Ельбу“ та продїравив еї. „Ельба“ везла нїмецко-американьску почту і 360 пасажирів, з котрих спасло ся на ратунковій лодцї лиш 19 осіб. Одна ратункова лодка затопила ся зараз, а друга пропала десь на мори. З подорожних третої кляси не вийратував ся нїхто, значить ся всї еміґранти затопили ся. Цїла катастрофа тревала дуже коротко, бо корабель в протягу двайцяти мінут наповнив ся водою і пійшов під воду, так, що й не всї пасажири знали, що стало ся. Після найновійших вістий, на мори була мрака. „Ельба“ раз-по-раз давала сиґнали і пускала ракети, та, видко, що служба парівця „Кратбі“ не спостерегла їх і наступив удар. Капітан затопленого корабля Ґессель до послїдної хвилї стояв на командантскім містку, видаючи прикази, але й сам пійшов під воду. Між потонувшими, крім великого числа еміґрантів було шість осіб з Відня і директор театру з Берна на Мораві, котрий вибрав ся був до Нового Йорку на посаду режисера нїмецкої опери. В потонувшій лодцї ратунковій знаходили ся жінки і дїти. Між потонувшими були, кажуть, ті Галичани: Петро Комерский, Мария Блеско, Омелян Сенека, Антонїна і Мария Вапат, Антін Носек, Антонїна Бевера, Іван і Павло Сухий, Іван Хаста, Іван Кача, Іван Коваль, Мартин Напирач, Ів. Ґвяздоник, Апольонія Боярска з дїтьми, Осип Менда, Юлія Тан і инші. Може хто знає, звідки ті нещасні.

— **Як в казцї.** Два роки проживала у Відни в нуждї донька найбогатшого чоловіка на сьвітї. Се справдї дивна історія і треба еї зачати з „кінця“. Панї Бровн вийшла в р. 1863 за Джемса Ґульда в Ню-Йорку замуж. По дванайцятьох лїтах спільного житя вродила ся їм донька Сара Анна. По еї родинах Ґульд покинув жінку, хоч не розвів ся з нею. З того часу жінка Ґульда жила бідна в Руз-Поен, а доньку дала на вихованє одній родинї, що звала ся Мортон. Та родина виїхала небавом до Канади і там про неї і про дитину слух загинув. Тимчасом Ґульд оженив ся другий раз, хоч не розвів ся з першою жінкою, будував зелїзницї, зробив ся найбогатшим мілїонером в сьвітї і вкінци помер так само, як і кождий бідний. Лишив ся по нїм величезний маєток, до котрого его перша жінка і донька Сара Анна мали найбільше право. Ба, алеж бо й сама мати не знала, де Сара подїла ся. Стала вивідувати ся, розпитувати ся, поки дізнала ся, що Сара живе у Відни. А у Відни справдї в дїльници, де мешкають бідні люди, в одної вдови наймала тілько ліжко на ніч молода пристойна панна, котра від прибраних родичів, що еї виховували, мала прізвище Мортон, а звали еї звичайно „міс“ по анґлїйски. Бідна була, цїлий день зарабляла, а не мала навіть з чого жити. Вчила дїти по анґлїйски, а коли не мала лекций, то шила. Перед самим Новим роком настала у неї крайна біда, що мала, то заставила, щоби тілько з голоду не вмерла. Аж ту на Новий рік приходить до неї лист з місцевости Вок-спрінґс, а в тім листї панї Бровн-Ґульд, еї мати, пише, що жиє тай шукає доньки, бо може зголосити ся по батькові мілїони. Описала ще, як то все стало ся, Сару Анну взяв зараз в опіку один адвокат (очевидно, чує носом інтерес), післав бідну доньку мілїонера до Нового Йорку тай веде тепер еї справу спадщини по батьку. Справдї, як в казцї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 2 лютого. Вчера відбула ся рада мінїстрів, котра тревала дві години.

Брема 2 лютого. З парохода „Ельба“ уратовало ся всего лиш 7 подорожних і 16 людий з залоги.

Париж 2 лютого. Палата послів відкинула 348 голосами против 165 внесене радикалів в справі скасованя посади амбасадора при ватиканї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11 11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3 32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·45
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	2·38
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	—
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий**

тувати ся. Розуміє ся, що наші пушки забрали би ми в дорогу, а ми заким би доплили до мехіканьского побережа, то пустились би трохи на розбої на мори. Тепер в лїтї, коли в заливі майже зовсім вітри не віють, мусїло би нам дїло удавати ся знаменито. Де би ми лиш знайшли який шунер або яке инше мале судно, то оно таки зараз було би наше, ба, хто знає, чи ми би не забрали й який пароход Сполучених Держав та чи не роздобули би собі таки значних маєтків. Але насамперед треба би мати пароход.

— Ну, тота справа має бути предложена й порішена на публичнім засїданю позавтру, яко в послїдну суботу червня. Візім днів опісля будемо вже могли мати свій пароход, а за дальших два днї, будемо могли его не лиш уладити, як хочемо, але й десь примістити.

— А залога на нїм мусїла би очевидно складати ся лиш з наших людий.

— Розуміє ся, та й рівночасно мусїв би відбути ся вибір тих людий, що мали би бути ужиті до того, бо инакше настали би лиш убийства та різня. Кождий схотїв би бути капітаном, а не було би кому палити під машиною та помагати на покладї.

— Видко, що капітан мусить тепер мати богато готових гроший — сказав Сандер призадумавшись — послїдними часами вплинули грубі суми. Кілько-ж може бути в касї?

— Я не знаю — відповів Блякфут — здає ся, що він в суботу предложить тако-ж і рахунки. Але й здає ся, що він богато гроший вислав до Мехіка, де, як він то менї казав, закупив значні простори землї для нас.

— А хиба-ж товариство дало ему до того уповажненє? — спитав Сандер і нараз обернув ся до свого товариша.

— Ледви — відповів той — але й на що? Коли він то уважає за добре і потрібне, то й ми можемо бути тим вдоволені. Поправдї сказавши по послїдній історії над Фурш-ля-фав і по зовсїм не потішаючих вістях, не єсть вже над рікою Місісіпі так безпечно, як давнїйше. Менї видить ся, що скорше чи пізнїйше впаде на нас якесь лихо, а то само може приключити ся й капітанови; длятого то той плян з пароходом і закупленими землями єсть зовсїм добрий.

— А вже-ж, що добрий — відповів на то Сандер — але тогди, коли буде куплений за ті гроші, які має капітан у себе в сховку.... не инакше. Бо инакше вишептають ся наші приватні каси до послїдного крейцара, а ми будемо тогди знову мусїли стояти о ласку товариства, або.... й капітана, котрий і так вже занадто має нас в своїх руках. Про мене, у мене нема нї дїтий нї жінки, а моє майно дасть ся перенести і без парохода, я не дам длятого анї дуйта [1]) на то, ви другі можете робити, що хочете. — Що-до мене, то я іду своєю власною дорогою.

(Дальше буде).

[1]) Дуйт (голяндске слово: duit) назва мідяної монети, вартости трохи менше як нашого пів крейцара.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.